

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 martie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de succesorul părții vătămate Dolghier Veronica, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2015 și de avocatul Brînză Sergiu în numele inculpatului Rotaru Igor, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Orhei din 09 decembrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Rotaru Igor Gheorghe, născut la 13 aprilie 1976, originar din s.Cucuruzenii de Sus, r-nul Orhei, domiciliat în or.Orhei, str.Livezilor 16.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 29.01.2013 - 09.12.2014,
2. Instanța de apel: 21.01.2015 - 03.04.2015,
09.09.2015 - 30.11.2015,
3. Instanța de recurs: 15.06.2015 - 11.08.2015,
01.02.2016 - 09.03.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 09 decembrie 2014, Rotaru Igor a fost condamnat în baza art.329 alin.(2) lit.a) Cod penal, cu aplicarea art.10 Cod penal, la 4 an închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 4 ani.

Conform art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de succesorul părții vătămate Dolghier Veronica a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Rotaru Igor, exercitînd funcția de inspector operativ de serviciu al unității de gardă a Comisariatului de Poliție a raionului Orhei, numit în funcție prin ordinul MAI nr.7 EF din 05.01.2012, deținînd gradul special de căpitan de poliție, fiind în conformitate cu prevederile art.123 alin.(2) Cod penal, persoană publică, care a fost investită de stat să presteze în numele acestuia servicii publice și să îndeplinească activități de interes public, contrar prevederilor pct.2 alin.(1) din Statutul disciplinar al organelor afacerilor interne, aprobat prin HG nr.2 din 04.01.1996, care prevede că colaboratorul organelor interne este obligat să execute întocmai și în termenul oportun jurămîntul, prevederile statutelor, regulamentelor, instrucțiunilor, ordinelor și dispozițiilor primite; pct.28 din Regulamentul-tip și fișei de post-tip al inspectorilor operativi de serviciu ai unităților de gardă a organelor afacerilor interne, aprobat prin ordinul MAI nr.51 din 27.02.2001, care dictează că inspectorii operativi de serviciu a unităților de gardă a organelor afacerilor interne în cadrul exercitării atribuțiilor principale de serviciu, recepționează, înregistrează și reacționează oportun la

petițiile și informațiile despre infracțiuni, contravenții, incidente; art.12 alin.(1), (3), (9) din Legea nr.416 din 18.12.1990 cu privire la poliție, conform căruia poliția este obligată să ia măsuri pentru apărarea vieții, sănătății, onoarei, demnității și averii cetățenilor în cazurile în care ei sînt amenințați de acțiuni nelegitime, de alt pericol, să înregistreze informația sosită cu privire la infracțiuni, contravenții administrative și la alte evenimente care periclitează securitatea publică, să reacționeze prompt la sesizările și comunicările despre infracțiuni, a săvîrșit infracțiunea de neglijență în serviciu în următoarele circumstanțe:

Astfel, Rotaru Igor, fiind persoană publică și acționînd cu titlu oficial, reprezentînd Ministerul Afacerilor Interne, aflîndu-se în unitatea de gardă a Inspectoratului de Poliție Orhei, exercitîndu-și atribuțiile de serviciu în calitate de inspector operativ de serviciu, în dimineața zilei de 22 iunie 2012, ora 02.36 și ora 03.11, fiind sesizat prin intermediul telefonului de către Spița Tatiana despre acțiunile de violență în familie și amenințarea cu incendierea imobilului acestora, situat în orașul Orhei, str.Izvorul Cucului nr.20, întreprinse de către soțul său, Spița Serghei, solicitînd intervenția organelor afacerilor interne, conștientizînd caracterul prejudiciabil al inacțiunii sale și urmările ei prejudiciabile, precum și rezonanța sporită a cazului, a manifestat o atitudine neglijentă față de obligațiile sale de serviciu și nu a întreprins măsuri prompte în vederea organizării deplasării la locul incidentului a grupului de urmărire penală și, implicit, evitarea comiterii infracțiunii, pericolul săvîrșirii căreia îl denotau faptele lui Spița Serghei, care nestingherit, după încercarea nereușită de a-și omorî soția, aproximativ la ora 03.14, cînd în pragul casei a ieșit cumnata sa, Dolghier Cristina, a stropit-o cu benzină și cu o deosebită cruzime a incendiat-o, inacțiune ce a diminuat imaginea subdiviziunii MAI în care a activat și a cauzat daune în proporții mari drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, soldate, conform raportului de expertiză medico-legală nr.151/C din 02 iulie 2012, cu decesul lui Dolghier Cristina la 29 iunie 2012, în Spitalul raional Orhei.

3. Împotriva sentinței au declarat apel succesorul părții vătămate V.Dolghier și avocatul acesteia, V.Mării, și avocatul S.Brînză în numele inculpatului Ig.Rotaru, prin care au solicitat:

- avocatul V.Mării în numele succesului părții vătămate și succesul părții vătămate C.Dolghier, casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatului Ig.Rotaru să-i fie aplicată o pedeapsă cu închisoare și să fie admisă acțiunea civilă cu încasarea de la inculpat a prejudiciului material și moral în limitele sumelor solicitate, invocînd că prima instanță la aplicarea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de toate circumstanțele cauzei și prevederile art.61, 75 Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă prea blîndă, incorect aplicînd art.90 Cod penal, fără a ține cont de faptul că părții vătămate și familiei acesteia le-a fost cauzat un prejudiciu ce nu poate fi estimat, dar și urmări ce nu pot fi remediate, de comportamentul inculpatului, care nu a recunoscut vina; instanța neîntemeiat a lăsat acțiunea civilă de a fi examinată în ordinea procedurii civile, pe cînd urma să evalueze și să încaseze prejudiciul moral;

- avocatul S.Brînză în numele inculpatului, casarea acesteia și pronunțarea unei hotărîri de achitare a inculpatului, din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii, deoarece probele puse la baza sentinței de condamnare nu dovedesc vinovăția lui în săvîrșirea infracțiunii imputate; instanța a dat o apreciere greșită probelor; în acțiunile inculpatului lipsește latura obiectivă a componenței de infracțiune prevăzute de art.329 alin.(1) Codul penal, fiindcă elementul material al neglijenței în serviciu se realizează prin inacțiunea de neîndeplinire sau de îndeplinire necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu soldate cu daune în proporții mari intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, care rezultă din prevederile art.126 alin.(1) Cod penal, însă care nu se reflectă în ordonanța de punere sub învinuire și în rechizitoriu; instanța nu a reținut că potrivit învinuirii înaintate, partea acuzării nu a dovedit legătura causală, element obligatoriu al componenței de infracțiune, între acțiunile inculpatului și consecințele survenite, astfel, în baza unei asemenea învinuiri, în privința lui Ig.Rotaru s-a interpretat extensiv, defavorabil Legea

penală de către instanța de judecată, prin încălcarea principiului legalității, prevăzut de art.3 Codul penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2015, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de avocatul S.Brînză în numele inculpatului Ig.Rotaru și admis apelul declarat de către avocatul V.Mării în numele succesorului părții vătămate și a succesorul părții vătămate V.Dolghier, casată parțial sentința, în partea laturii civile cu privire la prejudiciul moral și pronunțată în această parte o nouă hotărîre, prin care a fost admisă acțiunea civilă cu privire la prejudiciul moral, dispunîndu-se încasarea de la Ig.Rotaru în beneficiul succesorului părții vătămate V.Dolghier a prejudiciului moral în sumă de 20 000 lei. Celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, motivele invocate în apelul declarat de avocatul S.Brînză ce vizează condamnarea inculpatului, sînt nefondate, deoarece starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței, care cuprinde elementele definerii condamnării, prevăzute de art.329 alin.(2) lit.a) Cod de procedură penală.

Referitor la apelul declarat de către avocatul V.Mării în numele succesorului părții vătămate și a succesorului părții vătămate V.Dolghier, instanța de apel a menționat că, la stabilirea pedepsei inculpatului, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art.61, 75 și 90 Cod penal, fiind luate în considerație gravitatea infracțiunii săvîrșite și scopul pedepsei, precum și faptul că inculpatul nu are antecedente penale, la locul de trai se caracterizează pozitiv, iar circumstanțe agravante nu s-au constatat, astfel fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă, care va atinge scopul pedepsei și se va asigura prin aplicarea închisorii cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

Cu privire la motivele invocate ce vizează admiterea integrală a acțiunii civile, instanța de apel le-a apreciat ca fiind întemeiate parțial, în partea reparării prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, deoarece cert s-a constatat că în rezultatul infracțiunii săvîrșite de inculpatul Ig.Rotaru, succesorului părții vătămate i-au fost cauzate suferințele psihice, ce rezultă din decesul fiicei, impunîndu-se în asemenea circumstanțe stabilirea unui quantum al prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, în proporțiile corespunzătoare, care se vor încasa de la inculpat în beneficiul succesorului părții vătămate, iar cu privire la celelalte motive, ce vizează acțiunea civilă în partea prejudiciului material și a cheltuielilor de judecată, instanța de apel a conchis, că este justă soluția dată de prima instanță, potrivit căreia acțiunea civilă în această parte a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra quantumului prejudiciului material să se expună instanța civilă.

5. Împotriva hotărîrilor judecătorești nominalizate au declarat recursuri ordinare:

- succesorul părții vătămate V.Dolghier care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai aspră cu executarea reală a închisorii, considerînd că instanța de apel a admis o eroare de fapt cu consecințe negative odată ce a recunoscut drept nefondate argumentele avocatului său la soluționarea chestiunii privind pedeapsa penală, la stabilirea termenului de pedeapsă, precum și la criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, prin ce s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, la care instanțele de fond nu au ținut cont de gravitatea și impactul definitiv al infracțiunii săvîrșite, din care motiv greșit au ajuns la concluzia de a-i stabili inculpatului pedeapsa cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal;

- avocatul S.Brînză în numele inculpatului, invocînd temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8), 9), 16) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acestora, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărîri de achitare, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art.329 alin.(2) lit.a) Cod penal, argumentînd că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; că nu au fost întrunite

elementele infracțiunii; inculpatul a fost condamnat pentru o faptă, care nu este prevăzută de legea penală; norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către instanța de recurs; a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, fiind adoptată o hotărîre vădit ilegală; rechizitoriul poartă un caracter incert, nedeslușit și general, organul de urmărire penală urma să descifreze și să definească descrierea laturii obiective a infracțiunii imputate inculpatului; nici una dintre probele acuzației nu dovedesc prezența componentei de infracțiune; inculpatul fiind indus în eroare de șeful său, comisarul r-ului Orhei, I.Chicu, a fost nevoit să comită un act de autoacuzare; Ig.Rotaru a întreprins toate măsurile, conform fișei de post, în vederea înregistrării sesizării parvenite și organizării grupului operativ pentru plecarea acestuia la fața locului, astfel că în acțiunile lui lipsește latura obiectivă, a componentei de infracțiune prevăzute de art.329 Codul penal - elementul material al neglijenței în serviciu, care se realizează prin inacțiunea de neîndeplinire sau de îndeplinire necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu soldate cu daune în proporții mari intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, potrivit art.126 alin.(1) Codul penal.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 11 august 2015, au fost admise recursurile declarate de succesorul părții vătămate V.Dolghier și de avocatul S.Brînză în numele inculpatului Ig.Rotaru, casată total decizia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a stabilit că, la examinarea apelului, instanța de apel a încălcat prevederile art.414 alin.(1-3), (5) și (6), 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, deoarece nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că a constatat unele fraze care evident depășesc volumul învinuirii, că nu s-a pronunțat dacă în acțiunile-inacțiunile lui Ig.Rotaru există latura obiectivă a componentei infracțiunii imputate inculpatului; nu a stabilit care este legătura causală dintre inacțiunile inculpatului și survenirea decesului victimei, și prin care probe se confirmă că prezența polițiștilor la locul comiterii infracțiunii după apelurile telefonice efectuate la ora 02:56, apoi la 03:11, 03:15 de către T.Spița și G.Dolghier ducea la evitarea consecințelor; că urmează a fi elucidate neconcordanțele și neclaritățile dintre declarațiile martorilor cu privire la apelurile efectuate la poliție și sosirea grupei operative la fața locului pentru a putea stabili legătura causală cu consecințele incriminate - decesul persoanei; că instanța superficial și nemotivat s-a expus asupra pretențiilor în latura civilă, în partea încasării prejudiciului moral și daunei materiale neținînd cont de jurisprudența națională și internațională, de prevederile art.1423 Cod civil și art.387 Cod de procedură penală.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2015, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de avocatul S.Brînză în numele inculpatului Ig.Rotaru și admis parțial apelul declarat de succesorul părții vătămate V.Dolghier și avocatul acesteia, V.Mării, casată parțial sentința, în latura civilă, în partea încasării prejudiciului moral, și pronunță o nouă hotărîre în partea dată, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a dispus încasarea de la Ig.Rotaru în beneficiul lui V.Dolghier, cu titlul de prejudiciu moral suma de 20000 lei. Celelalte dispoziții ale sentinței s-au menținut.

Instanța de apel, reieșind din faptul că participanții în instanța de apel nu au invocat necesitatea administrării de noi probe, iar audiind suplimentar inculpatul, succesorul părții vătămate, martorul G.Dolghier, cît și cercetînd declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță, a conchis că motivele invocate în apelul declarat de avocatul S.Brînză, ce vizează condamnarea inculpatului, sînt nefondate, deoarece prima instanță obiectiv și sub toate aspectele, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, a examinat și apreciat probele administrate în cauză, care dovedesc cu certitudine vinovăția lui Ig.Rotaru de comiterea infracțiunii imputate, corect stabilind circumstanțele de fapt și vinovăția lui, just încadrînd în drept acțiunile acestuia, iar motivele invocate în apel de către avocat au fost obiect de studiu în prima instanță, găsîndu-și reflectare în hotărîrea adoptată, care corespunde exigențelor art.6 CEDO.

Astfel, instanța de apel a conchis că vina inculpatului a fost pe deplin dovedită prin probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în prima instanță, care cu certitudine au demonstrat că inculpatul nu și-a îndeplinit corespunzător obligațiile de serviciu ca rezultat al unei atitudini neglijente față de ele, prin ce a cauzat daune în proporții mari intereselor publice și drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, soldate cu decesul unei persoane, faptă care realizează elementele constitutive ale infracțiunii de neglijență în serviciu, care este probată prin:

- declarațiile succesoriului părții vătămate V.Dolghier, care a declarat că venind la spital, fiica i-a spus că sora și tatăl au sunat la poliție, dar nimeni nu a venit, dacă poliția venea la timp aceasta nu se întâmpla, consideră că dacă Ig.Rotaru reacționa la timp, fiica era în viață;

- declarațiile martorului G.Dolghier, care a relatat că fiica T.Spița de câteva ori a venit la el comunicându-i că S.Spița face scandal și este agresiv. Pe la ora 02.00, fiica din nou a venit și i-a spus că S.Spița o amenință cu moartea prin incendierea casei și a telefonat la poliție, iar el a vorbit cu S.Spița, ulterior și el a telefonat la poliție, ce s-a întâmplat nu a văzut, dar a venit I.Căpos și i-a spus că Cristina arde, iar peste 15-20 minute după ce a stins fata, din nou a telefonat la poliție să vină urgent că S.Spița i-a dat foc fiicei;

- declarațiile analogice ale martorului T.Spița, care a mai concretizat că telefonând la poliție a discutat cu un bărbat, căruia i-a comunicat motivul chemării, situația care era și adresa de la domiciliul, când tatăl ei s-a dus să-l liniștească pe S.Spița, a telefonat la inspectoratul de poliție și le-a comunicat să vină urgent că S.Spița intenționează să incendieze casa. De la apelul ei până la al doilea apel efectuat de tatăl ei au trecut aproximativ 20 min, acesta le-a zis să vină cât mai urgent, deoarece sînt amenințați cu incendierea casei, iar colaboratorii de poliție au venit după ce sora ei a fost transportată la spital;

- declarațiile martorului I.Căpos, care a lămurit că T.Spița a telefonat la poliție, spunându-le să vină și să i-a măsuri cu S.Spița, însă să țină cont că acesta este agresiv, poliția a venit la fața locului peste 40-45 minute după ce Cristina a fost incendiată și transportată la spital;

- declarațiile martorului A.Ivanov, care a lămurit că la 21.06.2012, după ora 03.00, l-a telefonat Ig.Rotaru și l-a anunțat că a parvenit o comunicare telefonică, precum că a fost incendiată C.Dolghier și să plece la fața locului. Împreună cu grupul operativ s-au deplasat la fața locului, unde au constatat că persoana incendiată era deja transportată la spital;

- declarațiile martorilor V.Burdujan, P.Veverița, care au relatat că, la 21.06.2012, după ora 03.00, au fost telefonați de către Ig.Rotaru, care le-a comunicat că a parvenit informație de la spitalul raional, precum că după ajutor medical s-a adresat cet.C.Dolghier, după care îndată împreună cu expertul-criminalist, A.Ivanov și șoferul s-au deplasat la spital, unde au aflat că cet.C.Dolghier a fost internată cu arsuri pe corp. Apoi, s-au deplasat la fața locului, unde se afla superiorul grupei operative A.Manic și ofițerul operativ de sector M.Țurcan. Nu a știut că a fost solicitată la aceeași adresă grupa operativă de către T.Spița, pe faptul că soțul face scandal la domiciliu. Ca ofițer de serviciu Ig.Rotaru, trebuia să primească apelul telefonic și ulterior să le comunice lor adresa unde urmează a se deplasa;

- declarațiile martorului Ig.Veveriță, care a lămurit că la 21.06.2012 spre 22.06.2012, a intrat în serviciul grupului de urmărire penală a CPR Orhei, în calitate de ajutor al ofițerului operativ de serviciu. Responsabil privind recepționarea, înregistrarea și reacționarea la adresările cetățenilor era ofițerul operativ de serviciu Ig.Rotaru. Pe la ora 5.00 dimineața el a revenit la post, iar Ig.Rotaru i-a comunicat că între timp a parvenit un apel telefonic din cartierul Nistreana, în legătură cu un scandal de familie, în urma căruia fost incendiată o fată și victima a fost transportată la spital, la care a trimis o grupă operativă atît la locul comiterii faptei, cît și la spital;

- declarațiile martorului A.Manic, care a explicat că, la 22.06.2012, aproximativ pe la ora 03.00, a fost anunțat de către inspectorul operativ de serviciu din cadrul CPR Orhei, Ig.Rotaru, precum că în cartierul Nistreana a fost incendiată o persoană, aproximativ în cinci

minute de la primirea apelului ei s-au deplasat la fața locului, când au ajuns li s-a comunicat că victima a fost transportă de prietenul ei la spital. Responsabil de apelurile telefonice recepționate în acea seară era Ig.Rotaru.;

- declarațiile martorului M.Țurcan, care cu privire la chemarea în cartierul Nistreană, a dat declarații similare cu a martorilor P.Veveriță și A.Manic;

și actele cauzei:

- informațiile ridicate de la companiile de telecomunicații „Moldcell”, „Orange” și „Moldtelecom”.

Instanța de apel pe baza întregului probatoriu administrat în cauză a constatat prezența în acțiunile inculpatului Ig.Rotaru atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă, cât și cea subiectivă a infracțiunii de care a fost recunoscut vinovat, deoarece acesta, contrar art.19 lit.d) din Legea nr.320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, art.12 alin.(1), (3), (9) din Legea nr.416 din 18.12.1990 cu privire la poliție și pct.28 din Regulamentul-tip și fișei de post-tip al inspectorilor operativi de serviciu ai unității de gardă a organelor afacerilor interne, aprobat prin ordinul MAI nr.51 din 27.02.2011, nu a întreprins acțiuni și nu a reacționat prompt la sesizarea lui T.Spița și nu a informat membrii grupei operative despre necesitatea deplasării la fața locului sau în cazul lipsei acesteia să formeze o altă grupă operativă de rezervă și să o trimită la domiciliul lui T.Spița, care a telefonat la ora 02.56 și a comunicat că soțul ei face scandal la domiciliu, în care Ig.Rotaru urma să recepționeze just esența apelului telefonic, să obțină informații amănunțite cu privire la incident și să încadreze juridic informația recepționată, care a fost înregistrată în registrul nr.3151 din 22.06.2012, pentru a reacționa prompt și corect cu membrii grupei operative.

Totodată, instanța de apel în confirmarea vinovăției inculpatului a considerat că prima instanță corect și-a întemeiat concluziile pe declarațiile martorilor G.Dolghier și I.Căpoș date la urmărirea penală, dar nu pe cele date în cadrul cercetărilor judecătorești, deoarece anume atunci aceștia au relatat circumstanțe obiective asupra cazului.

În sensul celor invocate și constatării vinovăției inculpatului, instanța de apel a dat apreciere descifrărilor convorbirilor telefonice ridicate de la compania de telefonie mobilă „Orange”, „Moldcell” și SA „Modtelecom”, prin care s-a constatat că în dimineața zilei de 22.06.2012 nu a fost înregistrat nici un apel de ieșire de la numerele de fix ce aparțin unității de gardă a IP Orhei spre numerele GSM ce aparțineau membrilor grupei operative, în special polițiștilor M.Țurcan și P.Veveriță, membri ai grupei operative, care primii au fost informați despre necesitatea ieșirii la fața locului, Ig.Rotaru a început a întreprinde măsuri, ca rezultat al sesizărilor recepționate de T.Spița și G.Dolghier la ora 03.34, când a efectuat primul apel membrului grupei operative P.Veveriță. Iar la 03.40, și respectiv 3.41, a efectuat de la același număr alte două apeluri membrilor grupei operative V.Burdujan și polițistului A.Ivanov, ca apoi la 03.52 de pe același număr să telefoneze membrului grupei operative M.Țurcan.

Instanța a conchis că din aceste date rezultă că inculpatul nu a reacționat prompt la sesizarea lui T.Spița, nu a informat grupa operativă despre necesitatea ieșirii la locul faptei, ce s-a soldat cu faptul că S.Spița a săvârșit acțiuni infracționale în privința lui C.Dolghier, care au dus la decesul acesteia și care are legătură causală cu acțiunile inculpatului, care dacă ar fi reacționat prompt la prima sesizare telefonică și ar fi informat membrii grupei, ori ar fi format grupa de rezervă, acțiunile violente ale lui S.Spița puteau fi curmate și puteau fi evitate consecințele grave produse.

Pe motivul dat, instanța de apel a respins afirmația inculpatului, că după recepționarea apelului telefonic parvenit de T.Spița, dînsul imediat a apelat grupa operativă anume pe P.Veveriță sau pe A.Manic, deoarece această afirmație se combate prin declarațiile martorilor M.Țurcan și P.Veveriță, care au declarat că au fost apelați de Ig.Rotaru doar pe la ora 03.00, că trebuie să se deplaseze la locul faptei la un conflict de familie, așa că dînșii au fost informați de către Ig.Rotaru cu întârziere.

Respins de instanța de apel a fost și motivul invocat de avocat, precum că organul de urmărire penală nu a reflectat prin prisma art.126 alin.(1) Cod penal, mărimea daunelor survenite în urma săvârșirii infracțiunii, deoarece în cazul agravantei de la art.329 alin.(2) lit.a) Cod penal, se aduc atingere vieții cet.C.Dolghier, care s-a soldat cu decesul acesteia.

De asemenea, instanța de apel a respins argumentele invocate de avocatul V.Mării și succesorul părții vătămate V.Dolghier, precum că prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului a ignorat prevederile art.61,75 Cod penal, pe motiv că instanța în această parte și-a motivat soluția, care corespunde cerințelor prevederilor art.394 alin.(2) Cod de procedură penală, deoarece aceasta la proporționalitatea pedepsei aplicate inculpatului a reținut prevederile art.7,61,75 Cod penal, a ținut cont de gradul pericolului social al infracțiunii comise, care face parte din categoria celor grave, de persoana celui vinovat, că la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, lipsa circumstanțelor agravante și atenuante, care au justificat aplicarea pedepsei cu închisoarea în limita sancțiunii prevăzute pentru fapta săvârșită, la care s-a ținut cont și de prevederile art.10, 90 Cod penal.

Cît privește modalitatea de executare a acesteia, instanța de apel a conchis că și în partea dată, prima instanță întemeiat a dispus ca pedeapsa stabilită de inculpat să fie suspendată condiționat, considerînd că acesta nu este disproportională în raport de modalitatea concretă de săvârșire a faptelor și de scopul urmărit, reieșind din eficiența convenită personalității inculpatului, care pentru prima dată a comis o infracțiune din imprudență, se caracterizează pozitiv la locul de trai, circumstanțe ce duc la concluzia că inculpatul poate fi resocializat, fără a executa efectiv pedeapsa.

Referitor la motivele invocate de avocat și succesorul părții vătămate V.Dolghier, ce vizează admiterea acțiunii civile, instanța de apel le-a apreciat ca întemeiate parțial, în partea reparării prejudiciului moral produs prin infracțiune, deoarece în rezultatul acțiunilor ilicite ale inculpatului succesorului părții vătămate i-au fost cauzate suferințe psihice, în rezultatul decesului fiicei, însă suma prejudiciului solicitat de ultima este exagerată, deoarece cererea cu privire la încasarea prejudiciului moral nu trebuie să fie exorbitantă și să nu tindă la o îmbogățire fără temeii, fiindcă însuși condamnarea inculpatului aduce o satisfacție pentru partea vătămată.

Reținînd prevederile art.219-221, 225 Cod de procedură penală, art.41 CEDO, instanța de apel a constatat că suma de 20000 lei cu titlu de prejudiciu moral va fi în deplină concordanță cu principiul răspunderii civile delictuale care impune reparația integrală, reală, efectivă a daunelor morale, luîndu-se în considerație urmările faptei asupra integrității corporale și sănătății părții vătămate, a naturii și duratei acestora.

Cît privește încasarea prejudiciului material, instanța de apel, reținînd prevederile art.387 alin.(3) Cod de procedură penală, a conchis că prima instanță întemeiat a dispus ca în partea dată succesorul părții vătămate în ordinea procedurii civile urmează să-și probeze cuantumul despăgubirilor materiale solicitate, nefiindu-i încălcate drepturile procedurale.

8. Împotriva hotărîrilor judecătorești au declarat recursuri ordinare:

- succesorul părții vătămate V.Dolghier care, invocînd temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai aspră cu închisoarea, decît cea aplicată, cu excluderea prevederilor art.90 Cod penal, cît și una complementară mai aspră, decît cea aplicată, pe motiv că instanța de apel nu a ținut cont de gravitatea și impactul definitiv al infracțiunii săvârșite, precum și de faptul că restabilirea echității sociale presupune restabilirea drepturilor lezate în urma infracțiunii unei persoane și se realizează atunci cînd față de persoana care a încălcat legea penală se aplică sancțiunea penală corespunzătoare gradului prejudiciabil al infracțiunii comise, circumstanțelor acestora și persoanei vinovate;

- avocatul S.Brînză în numele inculpatului care, invocînd temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8), 9), 16) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii,

argumentînd că nici una din probele acuzării nu dovedesc prezența în acțiunile inculpatului a componentei de infracțiune; - inculpatul a fost nevoit să comită un act de autoacuzare; - probele cauzei demonstrează că inculpatul a întreprins toate măsurile, conform fișei de post, în vederea înregistrării sesizării parvenite și organizării grupului operativ pentru plecarea acestuia la fața locului; - instanțele nu au demonstrat prezența în acțiunile inculpatul a laturii obiective a infracțiunii de care a fost găsit vinovat, și anume că acesta prin acțiunile sale de neîndeplinire sau de îndeplinire necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu a cauzat daune în proporții mari intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege persoanelor fizice sau juridice, care nu a fost reținută în ordonanța de punere sub învinuire și în rechizitoriu; - în acțiunile inculpatului și consecințele survenite lipsește legătura cauzală, care nu a fost reflectată în actul de învinuire în acțiunile inculpatului; - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; instanța de apel nu a îndeplinit indicațiile instanțe de recurs, care sînt obligatorii pentru instanța de rejudecare; - instanța de apel nu a ținut cont de practica judiciară pe cauzele penale pe asemenea gen de infracțiune, și anume cauzele penale examinate de instanța de recurs în privința lui T.Bodrug, Gh.Papuc și V.Botnari, astfel că jurisprudența contradictorie aduce atingere principiului siguranței juridice (cauza Beian vs România).

9. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, care a solicitat dispunerea inadmisibilității recursurilor, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestor din următoarele considerente.

Cu referire la recursul declarat de succesorul părții vătămate C.Dolghier.

Potrivit textului recursului, succesorul părții vătămate invocă că temeiuri de casare a hotărîrilor judecătorești art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizînd aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Totodată, Colegiul reține că succesorul părții vătămate este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărîrile instanțelor referitor la pedeapsa principală și complementară aplicată inculpatului, considerînd-o prea blîndă, precum și că aceasta a fost neîntemeiat suspendată condiționat pe termen de probă.

Motivele recurenței, precum că instanța de apel, menținînd soluția primei instanțe în partea stabilirii pedepsei principale, cît și celei complementare, neîntemeiat a considerat că pedeapsa este individualizată conform prevederilor legale și greșit a ajuns la concluzia că în privința inculpatului pot fi aplicate prevederile art.90 Cod penal, Colegiul penal le consideră neîntemeiate.

La acest capitol Colegiul remarcă că, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Sancțiunea art.329 alin.(2) lit.a) Cod penal, în baza căruia Ig.Rotaru a fost declarat vinovat, la momentul comiterii faptei prevedea o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de la 300 la 800 unități convenționale sau cu închisoare pe un termen de la 2 la 6 ani, în ambele

cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 5 ani. Instanța, ținînd cont de prevederile art.10 Cod penal, i-a stabilit pedeapsa lui Ig.Rotaru în baza art.329 alin.(2) lit.a) Cod penal de 4 ani cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 4 ani.

Prin urmare, Colegiul penal consideră neîntemeiat motivul recurenței, precum că atît pedeapsa principală, cît și cea complementară a fost greșit individualizată la care instanțele nu au ținut cont de gravitatea și impactul definitiv al infracțiunii săvîrșite

Colegiul penal atestă că, pedeapsa penală se aplică numai de către instanțele judecătorești. Legiuitorul stabilește prin lege pedepsele pentru infracțiuni și criteriile de individualizare a lor. Călăuzindu-se de aceste criterii, instanța de judecată, la stabilirea și aplicarea pedepsei infractorului, realizează voința legiuitorului, și nu a sa.

Potrivit dispozițiilor art.7, 75 Cod penal, prin *criterii generale de individualizare a pedepsei* se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținînd cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76-77 Cod penal.

Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvîrșite, se stabilește avînd în vedere persoana celui vinovat, iar limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sînt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvîrșite, care constă în modul și mijloacele de săvîrșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, sau valorificat anume în această ordine, deoarece instanțele de fond la stabilirea pedepsei principale lui Ig.Rotaru de 4 ani închisoare și a celei complementare de 4 ani, au dat deplină eficiență împrejurărilor cauzei, numindu-i acestuia o pedeapsă corect individualizată, care este în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat, luînd în considerație gradul de pericol social la infracțiuni comise, că aceasta face parte din categoria celor grave, de persoana inculpatului, care anterior nu a fost condamnat, de caracteristica lui pozitivă, că la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, precum și de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, acesta fiind într-un raport rezonabil cu fapta comisă și scopul sancțiunii penale.

Prin urmare, argumentul succesului părții vătămate, precum că pedeapsa principală, cît și cea complementară stabilită inculpatului Ig.Rotaru este prea blîndă, și că decizia instanței nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei stabilite, nu pot fi reținute, deoarece din conținutul deciziei instanței de apel, se observă că aceasta și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele invocate de recurentă în acest sens, precum și se constată că hotărîrea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și aceasta nu contravine prevederilor art.394 Cod de procedură penală.

În continuare, după efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilire a duratei și cuantumului pedepsei, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa aplicată inculpatului, acesta trebuie să o

execute real ori sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi trasă concluzia că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă.

Sub acest aspect, Colegiul remarcă că instanțele de fond sub raportul personalității inculpatului, că pentru prima oară a comis o infracțiune, se caracterizează pozitiv la locul de trai, au ajuns la concluzia că scopul pedepsei va fi atins prin suspendarea executării pedepsei stabilite lui Ig.Rotaru, pe un termen de probă de 2 ani.

Colegiul penal conchide că, instanțele de fond la stabilirea pedepsei inculpatului au respectat prevederile legii, fiindcă suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia și în atare situație, careva interdicții de suspendare condiționată a executării pedepsei de 4 ani închisoare stabilite inculpatului, legea nu prevede, deoarece suspendarea executării condiționate a pedepsei, conform art.90 alin.(4) Cod penal, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni de categorie gravă.

La fel, Colegiul penal reține că, cu toate că instanțele de fond au dispus ca pedeapsa închisorii aplicată inculpatului să fie suspendată condiționat pe un termen de probă, acestuia pe lângă pedeapsa principală i-a fost aplicată și pedeapsa complementară, care îndeplinește alături de pedeapsa principală funcția de constrângere, de reeducare și de exemplaritate, și aceasta, de asemenea este menită să completeze represiunea instituită prin pedeapsa principală, de unde rezultă că prin aplicarea pedepsei complementare stabilite inculpatului Ig.Rotaru de 4 ani, se va realiza scopul pedepsei de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni.

În concluzie, Colegiul penal conchide că pedeapsa fixată inculpatului de prima instanță și menținută de instanța de apel este în corespundere cu prevederile art.7, 61, 75 Cod penal, fiind în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale de care a fost recunoscut vinovat, iar aplicarea art.90 Cod penal în privința lui Ig.Rotaru s-a efectuat în limitele legii, considerând că stabilirea pedepsei condiționate acestuia va atinge scopul pedepsei penale de corectare și reeducare, nefiind absolut necesară izolarea lui de societate.Astfel că, în cauză au fost respectate principiile generale de stabilire a pedepsei, aceasta fiind individualizată conform prevederilor legale.

Prin urmare, temeiul prevăzut de pct.6), 10) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat de succesorul părții vătămate, dat fiind faptul că acesta poate fi aplicat numai în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor din apel sau când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, pe când instanța de apel, respectând prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, și-a argumentat hotărârea, care cuprinde motivele ce au stat la baza soluției adoptate, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Nu pot fi reținute argumentele recurentei, precum că prin comportamentul inculpatului, și anume de nerecunoaștere a vinei în cele comise se sfidează prevederile legii penale și scopul pedepsei penale, fapt se demonstrează că inculpatul nu realizează consecințele faptei sale, deoarece, potrivit art.66 Cod penal, recunoașterea vinovăției este un drept al vinovatului, dar nu o obligație și prin aceasta nu se poate deduce că inculpatul nu a realizat consecințele faptei sale.

Referitor la temeiul invocat la latura civilă, Colegiul reține că deși în partea descriptivă a recursului recurenta solicită casarea hotărârilor judecătorești și în partea dată, însă dispozitivul acestuia a solicitat casarea hotărârilor doar în latura stabilirii pedepsei principale și celei complementare inculpatului Ig.Rotaru, neformulând careva propuneri cu privire la latura civilă, cerință obligatorie prevăzută de art.430 Cod de procedură penală, din care motiv, instanța de recurs nu poate din oficiu să completeze recursul cu alte cerințe, în defavoarea inculpatului,

fiindcă ar duce la încălcarea drepturilor acestuia prevăzute de art.6 din Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept la care succesorul părții vătămate face referință și, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate.

Cu referire la recursul declarat de avocatul S.Brînza în numele inculpatului.

În conformitate cu prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, o hotărîre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în următoarele temeuri: în cazul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Analizînd aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor judecătorești.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia nu este de acord cu condamnarea lui Ig.Rotaru în baza art.329 alin.(2) lit.a) Cod penal, considerînd că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii imputate, lipsind latura obiectivă în acțiunile inculpatului, și anume daunele în proporții mari cauzate intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite prin lege ale persoanelor fizice sau juridice.

La acest capitol, Colegiul constată că prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecînd cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul Ig.Rotaru, succesorul părții vătămate V.Dolghier, martorii G.Dolghier, T.Spița, I.Căpos, A.Ivanov, I.Cojocar, V.Burduja, P.Veverița, A.Manic, M.Țurcan, Ig.Veverița, a cercetat actele cauzei, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, argumentînd clar de ce au fost considerate veridice declarațiile unor martori, date la urmărirea penală, dar nu cele date în cadrul cercetării judecătorești care, coroborate una cu alta, au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.329 alin.(2) lit.a) Cod penal, referitor la existența elementelor constitutive ale infracțiunii, a fost dovedită.

Instanța de apel, respectînd prevederile art.414, 417 alin.(1) pct.7), 8) Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, expusă mai sus, deoarece argumentele apărării nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Totodată, Colegiul penal reține că, instanța de apel, ținînd cont de prevederile art.414 alin.(2), (6) Cod de procedură penală, de faptul că partea apărării a solicitat doar cercetarea probelor existente la dosar, neavînd probe suplimentare, respectînd aceste prevederi, a dat apreciere corectă tuturor probelor verificate și analizate, adică corespunderea datei de fapt examinată cu realitatea pe care o probează această dată, care sînt descrise amănunțit la pct.7 al prezentei decizii, precum și în partea descriptivă a deciziei instanței de apel.

Instanța de recurs, fără a reitera întregă motivare a instanțelor de fond, pe care și-o însușește sub aspectul stării de fapt și de drept reținute, conchide asupra existenței faptei și vinovăției inculpatului Ig.Rotaru în comiterea infracțiunii prevăzute de art.329 alin.(2) lit.a) Cod penal, fiind stabilite în acțiunile acestuia toate elementele constitutive ale neglijenței în serviciu. Instanțele, reieșind din probele administrate în cauză, și anume declarațiile martorilor sus menționați, cît și din descifrările convorbirilor telefonice ridicate de la companiile de telecomunicații „Moldcell”, „Orange” și „Moldtelecom” cert au constatat că, deși Ig.Rotaru a fost sesizat de către T.Spița la ora 02.56 despre acțiunile de violență în familie, acesta nu a reacționat prompt, nu a informat membrii grupei operative despre necesitatea plecării la fața locului, și doar la ora 03.34 a efectuat primul apel membrului grupei operative P.Veverița,

ulterior efectuând apeluri la ora 03.40 și 3.41 membrilor grupei operative V.Burdujan și A.Ivanov, apoi, la ora 03.52 - membrului grupei operative M.Țurcan.

Astfel, atât prima instanță, cât și instanța de apel s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-au motivat concluzia prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-au dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, inclusiv vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului în partea ce ține de nevinovăția inculpatului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală, reieșind și din faptul că procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de ambele instanțe de fond.

Totodată, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatului Ig.Rotaru a neglijenței în serviciu, adică neîndeplinirea corespunzătoare de către o persoană publică a obligațiilor de serviciu ca rezultat al unei atitudini neglijente față de ele, care a cauzat daune în proporții mari intereselor publice și drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, soldate cu decesul persoanei și va respinge ca neîntemeiate argumentele invocate de recuret, precum că acțiunile lui Ig.Rotaru nu întrunesc elementele infracțiunii imputate, deoarece în cauză nu a fost stabilită survenirea daunelor în proporții mari cauzate drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanei fizice, în acord cu prevederile art.126 alin.(1) Cod penal.

Sub aspectul dat, Colegiul penal atestă că dreptul la viață constituie unul dintre drepturile absolute garantate de art.24 din Constituția R.Moldova. Obligațiile pozitive ale statului (prin competențele organismelor sale) cu referire la exercitarea acestui drept plasează persoana sub un angajament dublu: cel de a proteja viața și cel de a se abține de la eventuale atingeri aduse acesteia.

Acest drept se regăsește și în art.3 din Declarația Universală a drepturilor omului, adoptată de Adunarea Generală a ONU la 10 decembrie 1948, care enunță că „orice ființă umană are dreptul la viață, la libertate și la *securitatea sa*”.

Securitatea persoanei înseamnă protecția persoanelor împotriva pericolului de natură violentă sau non-violent. Aceasta stare se caracterizează prin lipsa creșterii amenințărilor în ce privește drepturile omului, siguranța și chiar viața sa. Securitatea persoanei înseamnă protejarea oamenilor de amenințări și situații grave larg răspândite, prin consolidarea capacităților de contracarare eficientă a acestora.

La caz, poliția este instituția publică specializată a statului, în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, care are misiunea de a apăra drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei prin activități de menținere, asigurare și restabilire a ordinii și securității publice, de prevenire, investigare și de descoperire a infracțiunilor și contravențiilor.

Activitatea Poliției se desfășoară exclusiv în baza și pentru executarea legii, *în interesul persoanei, al comunității și în sprijinul instituțiilor statului, pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și demnității umane, prevăzute în Declarația universală a drepturilor omului, în Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale. Aceasta este obligată să ia măsuri pentru apărarea vieții, sănătății, onoarei, demnității și averii cetățenilor în cazurile în care ei sînt amenințați de acțiuni nelegitime, de alt pericol; să înregistreze informația sosită cu privire la infracțiuni, contravenții administrative și la alte evenimente care periclitizează securitatea publică, să reacționeze prompt la sesizările și comunicările despre infracțiuni; să curme contravențiile administrative, să instruiască și să examineze în măsura competenței cauze privind contravențiile administrative.*

Astfel, *obiectul material*, în prezenta cauză s-a consumat prin survenirea daunelor în proporții mari drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanei fizice - decesul lui C.Dolghier, care este în legătură cauzală cu acțiunile inculpatului, care nu a reacționat prompt la prima sesizare telefonică a lui T.Spița, nu a întreprins acțiuni necesare pentru a forma grupa operativă, care urma să meargă la locul conflictului familial. Din circumstanțele date rezultă că acțiunile inculpatului întrunesc acele trei semne ale laturii obiective de neglijența în serviciu de care a fost recunoscut vinovat: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea de neîndeplinire sau îndeplinire necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu; 2) urmările prejudiciabile; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Colegiul penal conchide că, nu va exista *proportionalitate* adică echilibru între rigoarea unui drept și consecințele sale, dacă dreptul la viață, urma a fi evaluat contra unei sume bănești pentru a constitui proporții mari, precum solicită recurentul, deoarece acțiunile inculpatului de îndeplinire necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu au dus la decesul părții vătămate, iar viața este o valoare cu mult mai importantă, ce nu poate fi cuantificată în bani, fiindcă valoarea unei vieți este inestimabilă.

Mai mult, instanța de recurs reține că asupra acestui argument invocat de recurent s-a expus și instanța de apel în partea descriptivă a deciziei, argumentând prin care probe s-a dovedit în acțiunile inculpatului latura obiectivă a infracțiunii (f.d.55-56, v.3), pe care instanța de recurs le apreciază, la fel, ca admisibile și juste, din care motiv va respinge afirmația, precum că instanța de apel la judecarea cauzei nu a îndeplinit indicațiile instanței de recurs, care pe temeiul dat a remis cauza la reexaminare, întru a verifica sub aspectul dat temeinicia hotărârii primei instanțe și a-și motiva soluția.

Referirea recurentului la temeiul prevăzut în art.427 alin.(1) pct.16) Cod de procedură penală, la fel nu poate fi reținută, deoarece acest temei poate fi invocat atunci când norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție în cauze similare. Acest temei este îndreptat spre unificarea practicii judiciare, iar la invocarea temeiului respectiv de drept, sarcina probațiunii îi revine recurentului, care prin exemple elocvente cu referire la cauze concrete, trebuie să demonstreze faptul că instanța de recurs în cauze anterioare a adoptat soluții contradictorii cu cele reținute în speța în cauză.

Astfel, Colegiul penal reține că acele cauze penale, la care a făcut referire recurentul în recurs - nr.1ra-312/11 în privința lui T.Bodrug și nr.1ra-515/15 în privința lui Gh.Papuc și V.Botnari, nu au aplicabilitate speței în cauza, deoarece nu sînt similare speței date, în primul caz s-a pronunțat hotărârea de achitare, pe motiv că nu s-a dovedit în acțiunile inculpatului neglijarea și neîndeplinirea neconștiincioasă a obligațiilor sale de serviciu, a atitudinii de îndeplinire a lor prin tergiversarea redactării sentințelor și transmiterea acestora în cancelarie pentru executare, fiindcă inculpatul s-a aflat în concediu medical și prin neîndeplinirea obligațiilor de serviciu reținute nu a cauzat daune în proporții mari intereselor publice, iar în al doilea caz, s-a menținut soluția de achitare pe motiv că în acțiunile inculpaților nu s-a dovedit neglijența, care constă în faptul că persoana trebuia și putea să prevadă posibilitatea rezultatului prejudiciabil al faptei, fiindcă inculpații nu se aflau la fața locului, lor nu li s-a raportat despre comportamentul oamenilor legii, care sînt instruiți, testați periodic, ca ultimii să nu reacționeze adecvat, în sensul curmării faptelor. Pe cînd în speța dată, anume direct inculpatul în funcția sa de ofițer operativ de serviciu, nu a informat membrii grupei operative de a se deplasa la locul faptei, deși a fost sesizat de către T.Spița la ora 02.56 despre acțiunile de violență în familie, astfel dînsul este persoana care trebuia și putea să prevadă posibilitatea rezultatului prejudiciabil al faptei ce putea fi comisă, și care în fine a fost comisă.

Reținînd cele expuse mai sus, instanța conchide că nici cauza Beian vs România, la care face referință recurentul, nu este relevantă speței, deoarece prin hotărârile anterioare, nu s-a adus atingere principiului siguranței juridice, de neaplicare uniformă a practici judiciare.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept la care face referire avocatul și, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate.

În conformitate cu art.432 alin. (2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursurilor ordinare declarate de succesorul părții vătămate V.Dolghier și avocatul S.Brînză în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiate.

10. În conformitate cu art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de succesorul părții vătămate, Dolghier Veronica și de avocatul Brînză Sergiu în numele inculpatului Rotaru Igor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui Rotaru Igor, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 20 aprilie 2016.

Președintele

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu